

UNA MIRADA ENRERE

Pau Massana Travieso | Gener 2016

Quan miro enrere recordo un noi que fa cinc anys començava els estudis d'arquitectura amb els nervis propis a l'iniciar una nova etapa i alhora completament aliè al què allò implicava i significava.

Els començaments. Començar és el primer que es fa a la vida, el primer que es fa cada dia, el primer que es fa sempre sense ni tan sols pensar-hi, simplement es comença. Qualsevol començament és atractiu i estimulant, tot i que, també pot arribar a espantar per por a allò que és desconegut i que pot portar a fer fer una passa enrere. No hi ha més remei; els començaments són igual que el temps, no esperen a ningú, són intangibles i immaterials i a la vegada indissociables de la vida. El començament no és res més que el present, és l'instant on es decideix quin camí prendre, és tan efímer que alhora existeix i no existeix.

Aquell nou començament li prometia (o això creia ell) una visió del món molt més especialitzada i tècnica amb un objectiu clar i necessari: construir habitatges. Què feien sinó els arquitectes?

A mesura que avançava pel camí descobria el concepte d'espai, sensació o percepció, la visió especialitzada però també global i multidisciplinària que necessita un arquitecte i sobretot la gran càrrega social de l'arquitectura, la

qual es va veure molt accentuada a causa del patiment que va provocar (i encara provoca) la crisi econòmica.

En aquesta etapa, doncs, em vaig adonar de la importància i el poder de l'arquitectura. L'arquitectura no és tan sols l'eina per modelar i canviar el món i la societat, és una actitud davant la vida on l'entorn i les relacions que s'hi estableixen prenen rellevància per sobre la pròpia individualitat. Aquest és, sens dubte, el punt més fort dels estudis; la visió global que es pren de la societat i la capacitat d'analitzar-la críticament. Val a dir, però, que aquesta mirada sovint és distant, massa teòrica i poc pràctica. Per aprendre a conduir s'ha de conèixer la teoria però fins que no s'agafa un cotxe no se n'aprèn de veritat.

Si alguna assignatura em va influenciar van ser les de projectes, on vaig descobrir que un petit moviment afecta enormement al conjunt, de manera que res és irrellevant, on res té sentit sense un tot i un tot no té sentit sense res. A més, tota intenció necessita una execució i les assignatures de construcció constituïen una eina essencial per aprendre-ho.

En definitiva, he après a mirar de prop i de lluny, a mirar en detall per solucionar el conjunt i a mirar globalment per solucionar la individualitat.

Miro enrere i veig el llarg camí que va recórrer aquell noi, dia rere dia, nit rere nit, començament rere començament i tot el que ha anat aprenent i creixent fins a arribar aquí. Tot ell i la seva experiència és bagatge que porto a sobre i que m'ajudarà a començar de nou allà on sigui però sempre amb la convicció i certesa que faci el que faci hauré d'actuar amb honestedat i sinceritat.